

ТОВАРИШЕВІ О. М. КОСИГІНУ — 70 РОКІВ

Центральний Комітет КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР палко поздоровили товариша Косигіна Олексія Миколайовича, визначного діяча Комуністичної партії і Радянської держави, з його сімдесятиріччям.

«На всіх постах партійної і державної роботи, — говориться в привітанні, — ви віддаєте свої сили і досвід беззавітному служінню справі комуністичного будівництва, великим ідеалам марксизму-ленінізму. Працюючи Головою Ради Міністрів СРСР, Ви, Олексію Миколайовичу, приди-

ляєте багато уваги дальшому проведенню лінії партії, спрямованої на розвиток народного господарства, зміцнення Радянської соціалістичної держави».

ЦК КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР побажали товаришеві О. М. Косигіну довгих років життя, доброго здоров'я і дальшої плідної діяльності на благо нашої партії і Радянського народу, в ім'я торжества комунізму.

* * *

За великі заслуги перед Комуністичною партією і Радянською державою і в зв'язку з сімдесятиріччям з дня народження Президія Верховної Ради СРСР нагородила члена Політбюро ЦК КПРС, Голову Ради Міністрів СРСР Героя Соціалістичної Праці товариша Косигіна Олексія Миколайовича орденом Леніна і другою золотою медаллю «Серп і Молот».

(ТАРС).

НАГОРОДИ ЧЕКАЮТЬ

РОЗПОЧАВСЯ ВСЕСОЮЗНИЙ МІСЯЧНИК

Бюро Кіровоградського обкому комсомолу спільно з правлінням облспоживспільки 14 лютого прийняли постанову «Про участь у Всесоюзному місячнику піонерів і школярів, комсомольців і молоді по збору макулатури». Згідно з Постановою ЦК ВЛКСМ місячник проводиться з 20 лютого по 20 березня 1974 року.

Піонерські і комсомольські організації повинні широко аклюїтисня у його проведенні. Кожен учасник місячника має зібрати не менше 15 кілограмів сировини. Для виконання цього завдання місцевим і райкомом комсомолу слід провести широку роз'яснювальну роботу серед школярів, студентів вузів, учнів технікумів та училищ, забезпечити активну участь їх у місячнику, організувати змагання між комсомольськими організаціями, піонерськими загонами і дружинами по збору макулатури.

За кращу організацію місячника, участь молоді в його проведенні та високі показники встановлено дві премії для міських та районних комсомольських організацій: перша — 150 карбованців, друга — 100.

Для кращих колективів шкіл, технікумів, профтехучилищ, вузів, першочисних комсомольських організацій колгоспів, радгоспів та інших підприємств встановлено першу премію — у розмірі 100 карбованців (організація, які зібрани не менше 15 кілограмів макулатури на кожного учасника місячника); дві других премії — по 80 карбованців кожна (організація, де зібрано не менше 10 кілограмів макулатури кожним учасником місячника); чотирі третіх премії — по 60 карбованців кожна (організація, де зібрано не менше 8 кілограмів макулатури кожним учасником місячника). Встановлено індивідуальні премії кращим збирачам і організаторам заходу.

Комсомольські та піонерські організації, активісти, що відзначилися в ході місячника, представлятимуться також до нагородження Почесними грамотами обкому ЛКСМ України.

ПО-ДІЛОВОМУ готувалися комсомольці і молодь господарств, установ, навчальних закладів району до комсомольських зборів по обговоренню завдань, що випливають із рішень грудневого (1973 р.) Пленуму

ПО-ДІЛОВОМУ

ЦК КПРС та X пленуму ЦК ВЛКСМ.

Коротко відзначивши успіхи в роботі, групкомсорт комсомольсько-молдідного колективу автогаража Микола Чорнокожев та агротехнік колгоспу «Путь Ілліча» Іван Гаспрілов говорили про те, що заважає молодим хліборобам і тваринникам господарства працювати ще краще. Комітет комсомолу несистематично, із запізненням підбиває підсумки соціалістичного змагання. Недостатньо ведеться виховна робота серед комсомольців. Молоді хлібороби колгоспу та присутні на зборах учні Збіжківської школи накреслили заходи на весняний період, спланували роботу учнівської виробничої бригади.

Організовано пройшли збори в колгоспах «Зоря», «Україна», «Дружба», міжколгоспбуді.

В. ЧЕРЕП'ЯНИЙ, завідувач відділом комсомольських організацій Онуфріївського райкому комсомолу.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ 8 1939 РОКУ.

Рік видання XV.
№ 24 (1816).

СУБОТА, 23 лютого 1974 року

Ціна 2 коп.

ПЕКУЧЕ серпневе сонце над випаленим степом. Потухлі, почорнілі соняшники, скошений хліб, на зрительні скарбами землі — сиротливі пічні димари. Навіть трава — і та скошена кулеметним вогнем...

Після чергового артальоту фашистів — це вже котрий за день, — їх залишилось 33. Командир взводу і політрук, важко поранені, лежать нерухомо на дні глибокої траншеї.

Невелика безіменна висота, на якій вони зарилися в землю, — на напрямку головного удару фашистів. Позадку — Волга.

Замполітрук Лівон Ковальов зібрав тридцять трьох перед боем.

Обстановка важка... Зв'язку з командою немає... Накази залишити сопку нам не було. Справа така: або німець нас, або ми його. Я думаю — ми його! Будемо битися до останнього подиху...

Спочатку на висоту полізло 20 фашистських танків. Їх атака була відбита. Потім ще дві танкових атак...

Семен Калита взяв протитанкову гранату — остання. Притисся до стінки окопу. Ставела порожа потвора вже поряд. Хтось не витерпів, крикнув: «Ну, кидай, чого чекаєш!».

А Семен не поспішав: граната остання. Треба бити напевне. Він кинув її, коли танк вже був за сім метрів від біля.

Готує!

Два дні фашисти штурмували висоту, але жодна атака їм не вдалася. Тридцять три білі злилися 27 порожніх машин і понад п'ятсот гітлерівців. Всі 33 бода...

Один бойовий епізод важкого літа 1942 року біля берега Волги.

ШКОЛА МУЖНОСТІ

Один епізод з великого літопису безсмертного подвигу доблесної Радянської Армії — плоть від плоті — народної, з любов'ю — до землі рідної, з ненавистю — до ворогів Вітчизни.

Подвиги під Москвою і Сталінградом, на Курській дузі і в Криму, на Дніпрі, на Віслі, на Одері, на Дунаї, при штурмі Берліна... То у минулій війні. А перед тим була Нарва і Царицині, Самара і Волочаєвка, Сиваш і Підволочиськ. Була Перша Кінна, де легендарний Микола Острівський почав гартувати сталь своєї буремної молодості...

А після Великої Вітчизняної — дорога в космос, острів Даманський, навчання «Дніпро», кругосвітній маршрут підводного військового човна...

Щит Радянської Батьківщини. Чому нас, молоде покоління, вчить історія і сьогодення Радянської Армії? Перш за все, відданості і вірності своїй Вітчизні. В. І. Ленін писав: «Будь-яка революція лише тоді чого-небудь варта, якщо вона захищається...» І далі: «Для тих, хто йде на фронт, як представник робітників і селян, вибору бути не може. Його лозунг повинен бути — смерть

або перемога». Радянський воїн завжди був вірний цьому ленінському заповітові.

Відданість Батьківщині, народу — це загальна риса. Ми ж, молоді, можемо взяти для життя свого і конкретні риси характеру радянської людини, людини високої комуністичної моралі, виховані Радянською Армією.

Готовність в ім'я Вітчизни до звершення подвигу.

Бути мужнім і витривалим, не втрачати віру в найскладніших обставинах, стояти до кінця.

Не кинути товариша в біді.

Прийти на допомогу матерям, дітям, старим.

Не осоромити честі колективу, бути вірним справжній дружбі.

Бути винахідливим, спритним, життєрадісним, невтомним.

Ось якості, які виховували у своїх бійцях Чапаєв і Котовський — у вісімнадцятому й двадцятому, командири рот і комбати у Велику Вітчизняну, і нині молодий воїн слухає такий же командирський наказ.

Комсомол багато робить для того, щоб на славісторіях життя і ратних подвигах Радянської Армії вчить молоду зміну мужності, виховувати почуття священного обов'язку перед Вітчизною, відданості й любові до рідної землі. Найрізноманітніші форми — піонерські ігри, діяльність загонів «Юних слідопитів», походи по місцях бойової слави, навчання військово-технічним видам спорту, фізичне загартування — служать важливій справі підготовки молоді до успішної служби в рядах Радянської Армії. Але ми не повинні забувати, що на історії Збройних Сил СРСР ми виховуємо не тільки майбутнього воїна, а, взагалі, — майбутнього громадянина-патріота, інтернаціоналіста, будівника життя, самовіддану, працелюбну, високоморальну радянську людину.

Ось чому не епізодичними, не тільки напередодні та у святя жовтент, піонерів, комсомольців і молоді мають бути зустрічі з ветеранами і сьогодишніми воїнами. Ми повинні подбати, щоб кожен учасник минулих бій залишив нам розповідь про звершене батьками. Нам виховуватись саме на прикладах мужності.

Сьогодні вам, убілені сивиною колишні воїни, струнки і браві сьогодишні воїни, юні пов'яжуть галстуки. скажуть щирі слова вітання.

Навчіть їх ненависті до ворога, навчіть священної любові до рідної Батьківщини!

ВІТЧИЗНИ ЗОРЯНІ СИНИ

Червонопрапорний Київський військовий округ. Високих показників у бойовій і політичній підготовці рік у рік добивається особовий склад гвардійської мотострілецької Сінельниковсько-Будапештської Червонопрапорної, орденів Суворова і Богдана Хмельницького дивізії імені В. І. Чапаєва. У частинах і підрозділах цього з'єднання кожний другий воїн — відмінник навчання. Багато тут класних спеціалістів, відмінних підрозділів.

Палко, усім серцем відгукнувшись на звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу. Вони включилися у боротьбу за підвищення показників при розв'язанні завдань бойової і політичної підготовки, за ефективне використання назального часу, за дальше зміцнення дисципліни, порядку і організованості.

На фото: командир передового танкового підрозділу лейтенант О. П. БИБЛЕВ (парашутист), командир танка, молодший сержант М. І. СТРУКОВ і навігатор рядовий Ф. М. ЄВДОКИМЕНКО.

Фото О. БОРМОТОВА.

Червонопрапорний Чорноморський флот. Постійно вдосконалюють свою бойову майстерність військові моряки.

На фото: сигнальний матрос Юрій Кабацький на вахті.

Фото Ю. ІЛЕНКА. (ПАТАУ).

● СЛУЖБУ НЕСУТЬ ВОЇНИ-КИРОВОГРАДЦІ

«БАЧУ ЦІЛЬ...»

Націлюючись грізно стволами гармат в бік мішені, танки рушили до вихідного рубежу. В машині кипить бойова робота. Кожен член екіпажу зайнятий своєю справою. І дії кожного підпорядковані одному — забезпечити відмінну стрільбу навідинку. І це добре розуміє рядовий Кухар. Павло весь у напрузі, він не зводять погляду з приладів. Танкіст знає, що від того, як він проведе стрільбу, залежатиме оцінка всієї екіпажу. Вона — показник його годності, взаєморозуміння цього невеликого колективу. Тому з усіх сил старається Павло. Ось він уже встановив прицільну марку. Тепер треба зловити момент. Не один раз доводилося війнові потрапляти на «качальці», а скільки терпіння треба було, щоб правильно накреслити «конверт» і в ящику з піском теж були несліди «заїзди». Все це врізалось в пам'яті, допомогло виробити не-

дні навички. Хлопець з степової Новоукраїнки збагнув всі ази «бою», його впевненість, витримка вели до визначеної мети...

— Доріжка! — в навушниках шаперону почувся голос механіка-водія. Павло Кухар вперено натискає на електроспуск. І в цей момент гримить стріла. З'являються інші цілі. Вони нагортають з кулемета.

Закінчивши стрільбу, навідинку відходить під приціл. Обличчя його спокійне, але в очах не згасає вогонь бойовості.

— Є всі цілі, — повідомив нарешті командир підрозділу, — і поздоровився екіпаж з успіхом.

А в Ленінській кімнаті того дня з'явився список кращих танкістів.

Проти прізвища Кухаря червона стріла — «5». Це значить, що така оцінка і всьому екіпажу. Отже, Павло Кухар знову виконав свої зобов'язання. Він — відмінник бойової і політичної підготовки, знову був попереду...

Старший лейтенант Т. ПЕРЕЦЬ, Н-ська військова частина.

Рядовий
Анатолій
САРЖЕВСЬКИЙ

СОЛДАТИ

Солдати, солдати,
Не знають спочинку
Ні в будні, ні в свято,
Ні влітку, ні взимку.
Виходять в дозори
Холодною днини.

За рідного сина
Турбується мати.
О, мати, будь певна —
На суші й на морі
В наслідній дозорі
Радянські солдати!

начався у сім'яного господарського технікумі, після закінчення працював агрономом. На посаді агронома у Мар'їнському відділку радгоспу Маловисківського району він був до чергового літа сорок першого року. За дорученням райкому партії евакуював у тил країни багатство місцевих колгоспів — 12 комбайнів, чотири трактори, 600 голів свиней, 300 овець, 250 корів. Після війни працював завідувачем Маловисківським райспівхозом, на цукровому заводі.

Як бойового чапаєвця, його часто запрошували до себе в гості комсомольці і піонери. Затамувавши подих, слухали його розповіді про те, як завойовувалась Радянська влада, як робітники і селяни, напівголодні, погано озброєні, грудьми стали на захист молодого Радянського республіки і відстояли її.

НЕЩОДАВНО я знову побував у Малій Висці, завітав до затишного будиночку. Дмитра Івановича вже не стало. Вперше за багато років піонери і комсомольці Малої Виски проводять свої зустрічі з ветеранами без Дмитра Івановича Сороки. Та не забувають вони про цю добру і чуйну людину, бойового сподвижника легендарного Чапаєва.

І. БРАТЧЕНКО.

М. Мала Виска.

МОГУТНЯ, НЕЗБОРИМА

К. С. МОСКАЛЕНКО,
Маршал Радянського Союзу,
заступник міністра
оборони СРСР

роду по зміцненню Збройних Сил — вимушений відповідний захід проти агресивних устремлінь імперіалізму. І природно, що суспільству розвинутого соціалізму доводилося зміцнювати свій власний військовий потенціал. При цьому партія керується марксистсько-ленінським вченням, яке дає дійсно наукове обґрунтування основним законам і формам формування військової могутності держави, а отже, беззастатності армії і флоту. Важливим додатком такої беззастатності є військова техніка і зброя.

В результаті впровадження ракетно-ядерної зброї й іншої бойової техніки незмірно збільшилась вогнева міць, ударна сила і маневреність Сухопутних військ.

Корінній реорганізації підлягли війська протиповітряної оборони країни. Основу їх бойової могутності складають літні нові роди військ — зенітні ракетні війська і ракетно-повітряні війська-перехоплювачі. Вони завжди знаходяться в повній бойовій готовності і можуть в будь-яку хвилину відбити напад повітряного противника.

Дальший розвиток одержали Військово-Повітряні Сили. Наша авіація стала зверхзвуковою, ракетноносною, всепогодною, здатною виконувати бойові завдання на будь-яких висотах.

Успіхи в розвитку науки і техніки вирішально вплинули на розвиток Військово-Морського Флоту. Були знайдені найбільш правильні шляхи розвитку вітчизняного флоту, встановлена необхідна пропорційність родів сил і класів кораблів; го-

ловна ударна сила флоту — атомні підводні човни і морська ракетноносна авіація.

Оснащення Збройних Сил ядерною зброєю, найновішою бойовою технікою, корінні зміни в організаційній структурі військ супроводжуються якісними змінами в кадрах армії і флоту. Поява нових заходів боротьби викликала різке зростання ролі всебічної підготовки, особливо військово-технічної, всіх кадрів. З урахуванням цієї об'єктивної потреби в Збройних Силах СРСР прийняті ефективні заходи для швидкого росту загальної і військової освіти офіцерів, різкого збільшення інженерно-технічного складу.

Армія нашого розвинутого соціалістичного суспільства, яка має чудові кадри, не лише стоїть на сторожі своєї країни, але й охороняє і захищає безпеку і державні інтереси братніх країн соціалістичної співдружності.

Це благородне завдання Радянська армія вирішує в тісній єдності з арміями соціалістичних держав на основі двосторонніх договорів і на основі Варшавського Договору. Бойова співдружність наших армій ґрунтується на єдності цілей суспільного і державного ладу, на спільності політичних цілей і єдиної марксистсько-ленінської ідеології народів братніх країн соціалізму. Вона має свою історію і скріплена кров'ю, політикою і загальною боротьбою проти спільних ворогів.

Зараз Радянські Збройні Сили проводять спільні навчання і маневри — це яскрава демонстрація постійно міцної бойової співдружності армій братніх країн соціалізму, відмінна школа міжнародної солідарності і бойової майстерності.

Таким чином, армія розвинутого соціалістичного суспільства — армія могутня, непереборна. Вона укомплектована безмежно відданими справі соціалізму кадрами, оснащена найсучаснішою зброєю і бойовою технікою. В той же час вона зберегла якість, набуту з перших днів свого народження, таку як революційний дух, вірність інтересам народу, міжнародний характер та інші. Беззавітним служінням соціалістичній Батьківщині і виконанням свого міжнародного обов'язку Радянська Армія заслужила собі любов і визнання народів СРСР, трудящих соціалістичних країн і всього прогресивного людства.

(АПН).

З ДМИТРОМ Івановичем Сорокою я зустрівся випадково в Малій Висці. Він розповів, що в роки громадянської війни воював у складі легендарної чапаєвської дивізії, що мав щастя багато разів зустрічатися з Чапаєвим і його славним комісаром Фурмановим.

Весь вечір Дмитро Іванович згадував бойові подвиги чапаєвської дивізії, місця, де йому доводилося воювати, які міста звільняв від біляків, чим займався в мирні роки. Показав кілька фотознімків, де він був сфотографований разом з Чапаєвим і Фурмановим, документи, що стверджують його перебування в дивізії, якою командував легендарний герой громадянської війни Василь Іванович Чапаєв...

...Це було невдовзі після жовтневих подій 1917 року. Високий, стрункий Митя, як його називали в сім'ї, добровільно вступає до лав Червоної Гвардії. А через деякий час він у складі одного з ескадронів повповнює Чапаєвську дивізію. Воював рядовим, а потім командиром ескадрону. Звільняв від білокозаків Уфу, Бугуруслан, Бузулук, Уральськ...

Перше бойове хрещення пройшов під

Бугурусланом. Сталося так, що загін потрапив у оточення. На виручку кинули ескадрон, в якому був і Дмитро Сорока. Молодий, дужий, він у цьому бою знищив кількох козаків, а коли було вбито командира взводу, прийняв командування підрозділом на себе. Наших бійців було звільнено з ворожого кільця, а потім загальними силами двох ескадронів розгромив ворога. Зрозумівши, що настав час розплати, біляки, намагаючись хоч трохи пом'якшити свою вину, зв'язали кількох своїх офіцерів і передали їх Сороці.

Весь ворожий підрозділ було знищено.

Справжнім майстром шаблі показав себе Дмитро Іванович Сорока в бою під Уфой. Тут наші артистери, даючи прицільну стрільбу, швидко вибили ворога з ліній оборони. Цього червоного кіньотника тільки й чекали... «Викрутиши» ворога з оборонних рубежів, вони кинулися на нього. Цього разу знову відзначився Сорока зі своїми червоноармійцями. Його взвод першим наздогнав біляків і зав'язав з ними бій. Більшість козаків було знищено, а решта здалися в полон.

Після цього бою паводного Сороку товариші назвали «Митя-в'юна» — за неабиякі спритність і швидкість, які він показав у сутичці з біляками. А командування дивізії призначило Дмитра Сороку командиром ескадрону, який паравозував понава військотав.

...На підступах до Уфи козачківські війська спорудили кілька ліній оборони. Нелегко було, особливо при прориві першої лінії оборони. Підстрелено коня Сороки. Командир ескадрону пересів на іншого. Оволоділи другою лінією оборони. І знов впавав паравозний кінь, а з ним — командир.

Ось, нарешті, і Уфа. Червоні кіньотники звільняли сотні в'язнів, кинутих Колчаком за ґрати. Тільки після того, коли Уфа повністю була в наших руках, Сорока відправився в лазарет...

З АКИНЧИЛАСЯ громадянська війна Дмитро Іванович повернувся в рідні краї, в Малу Виску. Організовував колгоспи, Починав

М. Мала Виска.

СИНІ

КИРОВОГРАДЦІ

АЛЬ...

Хідні навички. Хлопець з степової Новоукраїнки збагнув всі ази «бою», його впевненість, витримка привели до визначеної мети...
— Доріжка! — в навушниках шлемоношу почувся голос механіка-водія.
Павло Кухар впевнено натискає на селектрореле, і в цей момент гримить постріл. З'являються інші цілі. Воїн веде вогонь з кулемета.
Закінчивши стрільбу, навідинник відхиляється від прицілу. Обличчя його стиснуто, але в очах не згасав вогонь багаторості.
— Е всі! — повідомив нарешті командир підрозділу, — і поздоровив увесь екіпаж з успіхом.
А в Ленінській кімнаті того дня з'явився список кращих танкістів. Проти прізвища Кухаря червона цифра — «5». Це значить, що така оцінка і всьому екіпажу. Отже, Павло Кухар знову виконав свої зобов'язання. Він — відмінник бойової і політичної підготовки, знову був попереду...
Старший лейтенант
Т. ПЕРЕЦЬ
Нська військова частина.

За рідного сина
Турбується мати.
О, мати, будь певна —
На суші й на морі
В надійній дозорі
Радянські солдати!

Підполковнику у відставці М. І. КАЛІХОВУ Є ПРОЩО РОЗПОВІСТИ МОЛОДИМ ВОІНАМ КИРОВОГРАДЦІМ КОЖНОГО РАЗУ, ЗУСТРІЧАЮЧИСЯ З НИМИ, ВІН В ПЕРШУ ЧЕРГУ ЗГАДУЄ, ЯК ВИЗВОЛЯВ ВІД ВОРОГА РІДНЕ МІСТО, ФОТО А. ПЕЧЕНЮКА.

СЕРГІЙ КРАСНОШОК, син бідного селянина, став міліціонером ще в 1929-му році корінних змін у колишньому анексованому селі, що ставало на шлях колективізації. Буремні то були часи, і не траплялося дня, коли б Красношук разом зі своїми бойовими товаришами не ставав на захист односельчан.
Безстрашного, вміливого комсомольця послали навчатися, спершу в Дніпропетровській, а потім у Полтавській школах міліції опанувати знання, потрібні в його суворій, безкомпромісній роботі. Після завершення навчання, (тоді саме відбулося возз'єднання українських земель), його направили слідчим до Львівської області.
...З прикордонного села повідомили, що з'явилася група невідомих і засіла в селянській хаті. Туди виїхав Сергій Красношук і провів з службовим собакою. На підступах до хати спершу провідники, а потім і собака були вбиті бандитами. Сергій, використовуючи кожну річку і горбок на місцевості, прокрився до хати, підпалив її, не даючи порушникам змоги вивратися з вогню, пострілами знищив усе кубло.
Іншим разом небезпечний злочинець сховався в асі неподалік від міста. Добре озброєний, він нікого не підпускав до свого лігва.
— Я піду! — сказав Сергій.
— Прямо не можна, — застеріг начальника міського відділу міліції. — Під погоню потрапиш.
— А я прямо й не піду. — усміхнувся Сергій. — Почекайте трохи.
Він подався до села, що було неподалік, і незабаром з'явився в одязі пастуха, та ще й з коровою на наліганні. Заглибився в ліс. Зустріч із

ОПЕРАЦІЯ «ПОШУК»

3 ПОЛУМ'Я

ним прийомом салону убили по шпів. Та речений повитрапився. Падаючи, він все ж астиг натикути на гачок обріза, і гострий біліл прокивав ногу Красношук. Все ж прийом самбо, якими Сергій володів неабияк, дали йому змогу скрутити ворога. А вже товариші довершили почату справу...
Війна застала Сергія в Тернополі. В перші дні був поранений, зумів вибратися з оточення. Заскочив у рідну Мажирку, що на Кіровоградщині, попросився в дружину до доньки і подався до лісу. Довгий час думали, що він у партизанах. Та С. Красношук перекрив ліній фронт. У бою за Сталиград отримав першу нагороду.
В 1915 році старший лейтенант Красношук разом з бойовими товаришами ступив на Кіровоградську околицю.

злочинцем була несподівано. Той стрів «пастуха» в обрізом в руках.
— Чого вештаєшся? — і покрутив зброєю. В кишенях — гранати.
— Одну ось упіймав, — кинув на корону, — а друга десь запропастилася. Господар дві шкури здерсе.
— Закурити маєш?
— Ось, — поліз до кишені однією рукою, а другою звич-

товариша чоловіка, майора Бугаєва дізналася про загибель Сергія. «Тіло Сергія Овсійовича», — писав майор Бугаєв, — поховано з усіма військовими почестями на східній околиці села Казарині. В особі Сергія Овсійовича ми втратили прекрасного працівника контррозвідки і чудового товариша».
...Не в'януть квіти на могилі С. Красношук.

На знімку: С. КРАСНОШОК. (Фото 1936-го року).

Наш гість

ЧЕРЕЗ 30 ЛІТ

— Кого боялися, серце? Я оце вже чотирнадцятий раз горів в танку. На вашій Україні в мене вже є дві рятівниці. А сам я воронезький...
— От і я вас виходжу. Ще дві доби не буду спати, а їй, костомасі, не дам підійти.
— Мене смерть не візьме, Валю...
А як виводжу, знову пові в атаку цілий батальйон. От тільки, випишучись з госпіталю, не попрощався з Валею Близнюк — вона була на передньому краї. Та знав: дівчина родом з Кіровограда...
Аж в 1967 році «червоні слідопити» допомогли йому розшукати свою рятівницю. Зав'язало листування. Медсестра третьої міської лікарні Валентина Сергіївна Близнюк раділа, що вижив такий її капітан.
І ось він в грудні минулого року, через 30 літ після визвольних боїв за Кіровоград, приїхав в наше місто. Навідає. І зустріє свою рятівницю.
...Показував давні газети, фотознімки, розповідав про бойових друзів.
Та й поспішав.
— Кличуть школяри. В них вечір бойової слави...

СИНІ ВОЛОШКИ

Як ішов на війну —
пригорнувся до рідної неньки:
«Ти чекай, я прийду,
що б не стрілось на гірській пугі,
А щоб легше чекати,
на городі волошки синові!»
Посади, їх найбільше
люблю я, красилі в орості.
«Добре, синку. Завжди
У весняну погоду годину
З кожним роком розлуки
Я городочку буду садити,
Буду бачити в них і
постану тою тополину,
І очей твоїх любих
ясну, найчистішу блакить...»
...Квітла п'ята весна.
Над Москвою — салют Перемоги.
А у тітку Оксану
в очі потемнів білий світ.
Син єдиний її,
всі воєнні пройшовши дороги,
Похороною в Прагу
останній прислав свій привіт.
Зупиняються люди
в суворім священні мовчанні,
Я рушають в дорогу,
чи в рідне вертають село,
Бо це знаю на городі
у смілі баби Оксани
Вже у тридцять рядків
волошкове руно зацвіло.
Тут всі думи мої —
ніби синню волошок обмиті,
І віраю життя
по отих, хто поліг на війні.
...О, волошки, волошки...
Прекрасні ви в стиглому житті,
І як ж на городі
в бабусі Оксани сумні!

с. Бірки
Олександрівського району.
Анатолій ГАЙ

Ілля Гельман НА УНТЕР-ДЕН-ЛІНДЕН

Танк поспішав на передову. Тойгіних зв'язався з корпусною радіостанцією, повідомив баштовий номер і згідно таблиці сигналі — паролі. Після невеличкого чекання з ефіру надійшли координати, куди рухатися далі. Швидше до своїх!
Сонце хилилось до горизонту. Діяти, діяти! Минувши невеликий населений пункт, танк уїрлявся в гущу дерев, і в ту ж мить радіостанція донесла: «Повітря!» В небі майнула крила. Одномоторні бомбардувальники «Ю-87». Їх було кілька груп. Резернувшись і з витім потяглися в піке у напрямку танка. Там, за ліском, загрімліли вибухи.
Вилі сирени літаків. А танк продовжував йти, не знижуючи швидкості. Зупинилися на галявині, перекинувши димом окопчик, в якому і влаштувалися. А попереду гриміло і лясотало. Трясався зорана гусеничними слідами піщана місцина. Злізши з танка, зверху — пікірували літаки з чорними хрестами на крилах. Від них відлітали і стрімко летіли до землі каплевидні бомби. Якесь автомобілі із під самих вибухів вибирались у ліс.
...Після бомбардування знову отримали наказ, як діяти далі. Опівночі знайшли роту, заправились, а на світанку стали на вихідному рубежі для атаки. Подував теплий південний вітерець, і дим від згарищ почав рухатися в напрямку наших військ. Рвалися все нові й нові шашки. Дим густішав. Вже все було готове для атаки, але тут розвідка доповіла, що в диму — необзброєні люди.
Кравченко заглушив мотор. Почулось: «Товариші... товариші... Ми — радянські!» Тіні в диму почали перетворюватися на силуєти людей. Худі, піднімаючи то праву, то ліву кістляві руки, вони кликали на допомогу. Вже видно було порвану одіж, накинута на плечі коври. Дехто з них від безсилля падав, але знову піднімався і біг.
— Товариші! — триво...
Усі екіпажі роти, яка мала йти першою в атаку на ворога, покинули машини. «Ліда! — стукало в скронях Зернова. — Ліда!»
— Швидше! — гукали до них. — Швидше, товариші, швидше!
Командували, умонізали, просили швидше, тому, що знали — ось-ось надійде команда розпочати атаку. Потім почали допомагати. Княсь і Кравченко витягли двох, а потім і третього, що впав у канаву. Навряд чи задумувалися танкісти над тим, що відбувається тут за хвилину-другу: потрібно було допомогти цим людям, негосеним, худим, нещасним.
У підрозділах, що приготувалися до атаки, пробігло хвилю: «Танкісти, до місця!» Весті вогонь через голову полонених! Їх гонять есесівці! Ось вони!»

Продовження. Поч. в газетах за 7, 9, 12, 14, 16, 19 та 21 лютого.

НА СВІТАНКУ

Заховалися вогні
Полустанку:
Ідуть хлопці в армію
На світанку.
Ідуть хлопці в армію
Як на свято
Хоч і знають: не легкий
Шлях солдата.
Зате буде квітнати
В полі жито,
Будуть діти підростати,
В мирі жити.
Наречені будуть ждати

Вірить свято,
Готувати рушники
Для солдата.
Береже він силу й міць
Ріднокраю:
Хай посміють нас чинати
Хижі зграї!
...Проплівають станції,
Полустанки:
Ідуть хлопці в армію
На світанку.
Павло МЛЕСЕВ
м. Новомиргород.

СВЯТА І ОБРЯДИ

Продовжуємо розмову

„ПРОСИЛИ
МАМА
І ТАТО...“

МУЗИКАНТИ зійшлися на їхнє подвір'я ще на світанні. І випінула з ранкової тиші трепетно-радісна мелодія, скликаючи до хати гостей. Вивела мати сина на поріг, дала своїй дитині зручній паляницю та й послала за нареченою.

В яскраві райдуги
Земля убралася,
Щоб світла доленька
Вас не цуралася...
Хто не знав про їх весілля,
перепитувал:

— Це ж такі славні?
— Сашко Безкровний
Одарку Лапай бере... Гарна пара!.

Йшли вони усміхнені
вулицею.

А за ними дружки, світелки і молоді свашки.
Перев'язані рушниками, з барвистими стрічками, вони пісню величали молодих:

Ідїть, ідїть,
Замріяно вродливі,
Між квітами
І добрими людьми...

...В районному Палаці
культури їх чекали хлопці-музиканти, завідувач

ЗАГСом Людмила Фотій. Простелили через всю залу килимову доріжку, а обабіч стали хлопці і дівчата, тримаючи над головою рушники, утворивши з них суцільну довгу арку, по якій і пройшли до заручального столу Олександр і Одарка. Стали на рушник, взяли за руки. А над їхніми головами напис: «В добрий час — на добрий вік!». Зареєструвавши шлюб молодих робітників, Людмила Фотій поздоровила Олександра і Одарку і всіх гостей з народженням нової сім'ї. На імпрізовану сцену вийшли друзі молодого і молодої, які працюють разом з ними в цеху Другого імені Петровського цукрокомбінату. Комсомольці читали вітальний лист молодому подружжю: «...Вступивши в шлюб, з'єднавши свої долі, ви взяли на себе високий обов'язок перед народом і державою — створити міцну радянську сім'ю, яка повинна жити най-

світлішими ідеалами нашого суспільства. Ваше щастя залежить тільки від вас обох...».

І друзі нагадали Одарці та Олександрові, щоб вони навесні посадили біля своєї хати троянди, а коли народиться син чи донька, то поруч — ще й дуба чи тополя.

І знову жіночий вокальний ансамбль Палацу культури вийшов назустріч молодим з пісню:

Кружля над вишнями
Рясна метелиця,
То шлях закоханих
До щастя стелиться...

І всі гості підхопили нахненно:

Несїть любов,
І мрії, і надії,
І молодість
Оспівану свою
Нехай Вітчизна-мати
Порадіє,
Благословляє
Ще одну сім'ю...

Потім реєстрували свій шлюб комсомольці Володимир Лазаренко та Тетяна Лагно, Анатолій Костенко і Параска Рак. А коли до заручального столу

Людмила Фотій запросила Володимира Волошенка та Віру Ковальчук, поряд з ними стали всі колишні однокласники:

Щоб ви в добрі жили,
Трудом пишалися,
Повік любилися,
Не розлучалися...

Від Палацу культури весільні гості провели молодих до обеліска воїнам-визволителям, потім — до батьківської хати. І знову лунали нові пісні. Зарученим дарували гостинці рідні, товариші по роботі. Не забули гості про давню пісню:

Де згода в сімействі,
Де дружба й мир сія
Там радо й щасливо
Живе вся сім'я...

І отак завжди. Людмила Фотій, дбаючи про новизну в весільних обрядах, побувала на Черкащині, на Волині, Хмельниччині, записала там пісні, створила сценарій сучасного весілля. Разом з райкомом комсомолу, культурними працівниками районного Будинку культури тепер щосуботи вона влаштовує в

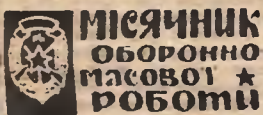

«Кімнати щастя» урочисту реєстрацію шлюбів. На ці торжества запрошуються ветерани праці, комсомольські активісти, разом з своєю помічницею В. Борисенко вона допомагає і працівникам сільських Рад району, комітетам комсомолу в організації нових обрядів.

І молодожони довго пам'ятають той день, коли вони стали разом на рушник, щоб дійти з нього на довгу дорогу спільного життя...

Щоб роки славою
Закохалися,
Щоб шми люди всі
Повік горділися...

М. ШЕВЧУК.
с.мт. Олександрівка.

СТАРТУЮТЬ
ПРИЗОВНИКИ

Майже в кожному колективі ДТСААФ Кіровограда в дні місячника влаштовувались спортивні змагання з військово-технічних видів спорту. Найбільш масовими вони були у вихідні дні. Міський комітет ДТСААФ, зібравши 23 команди, організував поєдинки з знімового багатоборства. 92 призовники метали гранати, стріляли з дрібнокаліберної гвинтівки, а потім — крос по пересіченій місцевості.

Кращими стрільцями визнані М. Гребенюк (СШ № 23), А. Вергун (СШ № 32), В. Мироненко (техучилище зв'язку № 1), А. Куриненко (СШ № 5), В. Яснов (СШ № 34). Всі ці хлопці вибили по 49 очок з 50 можливих і таким чином виконали норматив на золотий значок ГПО.

Далі всіх кинули гранату представник медичного училища В. Стенник — 34 метри. Під час кросу першим фінішував учень СШ № 5 А. Параскева. Цей юнак вже не перший рік тренується в ДЮСШ, він учасник обласних та республіканських змагань школярів, одним з перших в місті став значком. І ось знову перемога.

В командному заліку з триборства перемогла команда школи-інтернату № 2, другим були призовники з СШ № 5, а юнаки будівельного технікуму зайняли третє місце.

А в Знайомстві міський комітет ДТСААФ організував змагання з кульової стрільби. На вогневий рубеж вийшло більше 200 майбутніх воїнів. Переможцями стали призовники В. Швець, В. Симоненко та О. Олійник. Більшість хлопців виконали нормативні комплекси ГПО, а 28 стали спортсменами-розрядниками.

В. МАШУК,
старший інструктор обкому ДТСААФ.

КІРОВОГРАДЕЦЬ ВАЛЕНТИН БОРОДАЯ ВЖЕ ВІЛЬШЕ ДЕСЯТИ РОКІВ ВІДВІДУЄ АВТОМОТОКЛУБ ДТСААФ. ТРЕНУЮЧИСЬ У ДОСВІДЧЕНОГО МАЙСТРА ЛЕОНІДА ЧОРНОГО, МОЛОДИЙ МОТОГОНЩИК З РОКУ В РІК ЗАЙМАЄ ПРИЗОВІ МІСЦЯ НА РЕСПУБЛІКАНСЬКИХ ЗМАГАННЯХ, ВІН — МАЙСТЕР СПОРТУ СРСР.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

● ФУТБОЛ

НА
ПОРОЗІ
НОВОГО
СЕЗОНУ

До відкриття нового футбольного сезону залишилося не так уже й багато часу. Посилено до нього готується кировоградська команда майстрів другої ліги класу «А» «Зірка». В Ялті наші земляки провели кілька товариських контрольних матчів з командами, які також перебували у Криму. У молодіжній збірній Ялти наші земляки виграли з рахунком 3:0, у севастопольської «Авангарду» — 1:0. Зустріч з криворізьким «Кривбасом», який грає з «Зіркою» в одній зоні, кировоградці провели теж добре — забили у ворота криворізьців два «сухих» м'ячі. Автори цих голів — Віктор Кашей та Олександр Дейнека. Останню гру «Зірка» провела з командою вищої ліги — львівськими «Карпатами». Напружений поєдинок закінчився перемогою досвідченіших львів'ян з мінімальним рахунком — 1:0.

Початок непоганий. До наступних календарних ігор ще є час, який «Зірка» під керівництвом своїх наставників — начальника команди, заслуженого тренера УРСР майстра спорту СРСР О. П. Гулевського, старшого тренера майстра спорту СРСР Б. М. Петрова, використовує для удосконалення технічної, тактичної і фізичної підготовки.

В. ШАБАЛІН.

ЗРАДНИКУ—ПО ЗАСЛУЗІ

Я з дитинства ношу в серці почуття гордості за свою Вітчизну, за свій народ, за його героїчне минуле і щасливе сьогодення.

Скільки пайкрайних синів і дочок моєї рідної землі загинуло в священній борні за щастя всіх прийдешніх поколінь! Скільки пролилося крові солдатської, сліз материнських і сирітських... Мій батько повернувся з фронту інвалідом. І хотіла, може якраз стріляв у нього запродаєць-власовець, якого зараз намагається облікти Солженіцин. Цей відщепенець поспів

паплюжити все те святе, чим славна навіки земля, осяяна генієм Леніна. Немає меж обуренню і презирства до лакузі! Гонорари за зраду школи не замінять землі, яку його годувала, за яку без вагання кожна чесна людина піде на самопожертву, на подвиг.

Солженіцин справедливо видворений за межі Радянського Союзу, і йому нічого не залишається, як знайти десь притулок у таких же запродаєць, як сам. «Катюзі — по заслу-

зі», — мудро кажуть в народі. Нема й не буде прощення людині, яка поспіша вмотити у дрогоцьке перо Пушкіна, Шевченка, Неруди, Купали, Джалиля...

Від імені моїх побратимів по перу, літераторів Кіровоградщини, які правдивим і світлим словом оспівують трудові будні свого народу, хочу сказати: чорну зраду і земля не прийме — їй немає місця на землі!

М. РОДИНЧЕНКО,
член обласного літературного об'єднання.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова
обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.